

Aznap

PRÓZA - LXII. évfolyam, 41. szám, 2018. október 12.

Apám aznap született, amikor Sztálin. Alig kezdek bele, máris hazudok, mert sem az évszám nem stimmel, sem a nap, Sztálin ugyanis valójában nem december huszonegyedikén, hanem talán hatodikán sírt föl, és csak mert ő azt gondolta, hogy bármit lehet, és a maga valóságában ez így is volt, valamiért megváltoztatta a születési dátumát. Ezt nemrég olvastam a Radzinszkij-féle életrajzi könyvben, és végtelenül boldog voltam, már az egyezés miatt. Apám meg Sztálin, ez milyen szép együttállás, gondoltam akkor, és gondolom azóta is rendületlenül. Régóta akarok mesélni úgy az apámról akár csak egy mondatot is, mint Radzinszkij Sztálinról, de ugyanannyi ideje félek attól, hogy majd jól végighazudom az egészet, és akkor ne adj' isten nem okul belőle senki, legnagyobb bánatomra én sem, és akkor meg minek erőlködni. Félelem ide vagy oda, az utóbbi időben egyre többször kapom magam azon, hogy figyelem, hogyan felezi az arcom a tetőablakon becsorgó sárgás utcai fény, és közben arra gondolok, az arcom egyik fele anyámé, a másik meg apámé, és apámé bizonyára az, amelyik felén szomorúbb a szemem.